

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ଦୈବୀଗୁଣର ଧାରଣା ହେବାକୁ ଲାଗିବ, ବିକାରୀ ଖିଆଲ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ନିରନ୍ତର ଖୁସିରେ ରହିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର ଚଳଣିକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ବା ନିରନ୍ତର ଖୁସିରେ ରହିବା ପାଇଁ କେଉଁ କଥାକୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଦୈବୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ, ଆମେ ମୃତ୍ୟୁଲୋକକୁ ଛାଡ଼ି ଅମରଲୋକକୁ ଯାଉଛୁ— ଏହା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ, ତୁମର ଚାଲି-ଚଳଣ ମଧ୍ୟ ସୁଧୁରିଯିବ କାହିଁକି ନା ଅମରଲୋକ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ତେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା ପାଇଁ ଅନେକତ୍ତକର କଲ୍ୟାଣ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବଢାଇବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଏଠାକାର ନିବାସୀ ଭାବିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ଯେଉଁ ରାମରାଜ୍ୟ ବା ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେଠାରେ କେତେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଆମେ ହିଁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ.... ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଥିଲୁ । ଆମେ ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଥିଲୁ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛୁ । ଆମେ ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲୁ । ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ ବହୁତ ଖୁସି ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ତୁମେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଉଛ । ରାବଣ ତୁମର ରାଜ୍ୟ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଆମେ ରାମରାଜ୍ୟ ନିବାସୀ ଥିଲୁ, ଆମେ ହିଁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲୁ ପୁଣି ରାବଣ ଆମର ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଛଡ଼ାଇନେଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ନିଜର ଏବଂ ପରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ଆମେ ରାମରାଜ୍ୟରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଛୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଲେ ଖୁସିରେ ରହିବେ ଏବଂ ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ସୁଧୁରିଯିବ । ଆମେ ଏବେ ପର ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ଦୁଃଖରେ ଅଛୁ । ହିନ୍ଦୁ ଭାରତବାସୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ପରରାଜ୍ୟ (ବିଦେଶୀ କବଳରେ) ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ଥିଲୁ, ଏବେ ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ସୁଖରେ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ ସମୟର କାଳ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ସୁଖ । ତୁମେ ଏବେ ସଦାକାଳ ସୁଖର ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଆନ୍ତରିକ ଭାବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଯଦି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉନାହିଁ ତେବେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ସମାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମର ରାଜ୍ୟ ନେବୁ, ଏଥିରେ ସଂଶୟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ରାଜ୍ୟ ନେଇ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲୁ ପୁଣି ରାବଣ ଆମର କଳା ହିଁ ହରଣ କରିନେଲା । କୌଣସି ଗୁଣବାନ ପିଲାର ଚାଲିଚଳନ ବିଗିଡି ଗଲେ କୁହାଯାଏ ତୁମର କଳା ହରଣ ହୋଇ ହୋଇଯାଇଛି କି ? ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ କଥା । ବୁଝିବା ଦରକାର ମାୟା ଆମର କଳା ହରଣ କରିନେଇଛି, ଆମର ଅଧୋଗତି ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଦୈବୀଗୁଣ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମର ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଦରକାର । ଶିକ୍ଷକ ଶିକ୍ଷା ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ଛାତ୍ର ଖୁସି ହୋଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ । ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ— ମୋ ପାଖରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନାହିଁ ତ ? ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହେବ ତେବେ ଦଶତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଦଶତ ଭୋଗ କରିବା କାହିଁକି ? ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ, ଆମକୁ ଏହି ରାଜ୍ୟ ମିଳୁଅଛି ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଏବେ ପୁନଃ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ଯେପରି ରାଜା ରାଣୀ ସେହିପରି ପ୍ରଜା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିଲା । ଦୈବୀଗୁଣ କ’ଣ ତୁମେ ତ ଜାଣିଛ ନା । ଯଦି କେହି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ଧାରଣ କରିବେ କିପରି ? ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ.... ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବିକାରୀ ଖିଆଲ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ତେବେ ବିକାରୀ ଖିଆଲ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯୁକ୍ତି ତ ବାବା ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହାତ୍ମକ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥାଏ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ, ଯାହାତ୍ମକ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଉଭୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କର୍ମ ମାତ୍ରେକ ସମାନ ଅଟେ । କେତେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କଥା ହୋଇନଥାଏ । ଏହିଠାରେ ଏହିପରି କଥା ହେଉଛି । ନିଜର ଭୁଲ୍ ଥିଲେ ସହନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଉନଥିବାରୁ ସହନ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତୁମେ ଯେତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବ ସେତେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଯାତ୍ନ କର ଆମ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଅଛି ନା ନାହିଁ ? ବାବା ସୁଖଦାତା ହୋଇଥିବାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କାମ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବା । ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରିବା ଉଚିତ ଯେ ଆମେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହିଁ ତ ? କିନ୍ତୁ ଅନେକତ୍ତକର ଦୁଃଖ ଦେବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥାଏ ତେଣୁ ଏମାନେ ଦୁଃଖ ଦେବା ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ସୁଧୁରି ନଥା’ନ୍ତି ଯେପରିକି ଦେଲର କଏଦୀ ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ଦେଲରେ ହିଁ ନିଜକୁ ସୁଖୀ ଭାବିଥା’ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେଲ୍ ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପାପ ହୋଇନଥାଏ । ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ଦେଲ୍ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଠାରେ ଦେଲରେ ଦଶତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଯେଉଁ ସମୟରେ ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲୁ ତେବେ ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ବୁଝିବେ ଯେ ଆମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ

ସଥାପନ କରୁଛି । ତାହା ଆମର ଏକମାତ୍ର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଆତମାକୁ ଯେବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ ତେବେ ସିଏ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ନିଜକୁ ଜୀବାତମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଜୀବାତମା ଯେବେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧରମ୍ପରେ ଥିଲୁ ତେବେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଆମର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ପାଇଁ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା । ଭାରତବାସୀ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି କି ଏଠାରେ ଆମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଆମେ ହିଁ ସତ୍ତୋପରଧାନ ଥିଲୁ । କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝୁଛ । ତେଣୁ ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ଏବଂ ଆମକୁ ହିଁ ଏବେ ପୁନଃ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦିଓ ଏଥିରେ ବିଘ୍ନ ପଡ଼ୁଛି କିନ୍ତୁ ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମର ଉନ୍ନତି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏହିଭଳି ତୁମର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତେ ବୁଝିବେ ଯେ ଏହା ଏକ ଭଲ ସଂସ୍ଥା ଅଟେ, ଏମାନେ ଭଲ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ସହଜ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ହିଁ ନିଜର ରାଜଧାନୀରେ ସତ୍ତୋପରଧାନ, ଦେବତା ଥିଲ । ଏବେ ତୁମେ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ କିନ୍ତୁ କେହି ନିଜକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କେତେ ସଞ୍ଚରୁ ଥିଲୁ, ଏବେ ତୁରୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛୁ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ପାରସ୍ପରିକ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଆମେ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ ତେବେ ତୁମକୁ ଅପାର ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତତ୍ପର ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିବେ ସେମାନେ ଏବେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ କରିବେ । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଆମେ ନିଜର ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛ । ନଚେତ୍ ଅନ୍ତରରେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ପରସ୍ପରକୁ ମନମନାଭବର ସ୍ପର୍ତ୍ତତାରଣ କରାଅ । ଯାହାତ୍ମକଠାରୁ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛେ ସେହି ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରୁଛୁ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ନିଜ ପଦ କମ ହୋଇଯିବ । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ଲଟେରୀ ଅଟେ । ଯଦି ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚିତ୍ ପଦ ପାଇବ ତେବେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନନ୍ତର ଏହିଭଳି ପାଇ ଚାଲିବ । ବାବା କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏହି କଥା ବୁଝାଅ ଯେ—ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ରାଜଧାନୀର ଥିଲ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଶିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଖସି ଏହିପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛ । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ, ପରମ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଛାତ୍ର ଅଛ, ସମସ୍ତେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତାଲିକା ମଗାଉଛନ୍ତି ଯେ କେତେ ଜଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି ?

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଭରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥରେ ଆତ୍ମା ଚମକିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏଠାରେ ଆସି ବସୁଛି, ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛି । ମୋର ଅଭିନୟ ହେଲା ପତିତତ୍ତ୍ୱ ପରିତ୍ର କରିବା । ମୁଁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲେ କେହି ବହୁତ ଶାନ୍ତିଶିଷ୍ଟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତ ଆଉ କେହି ବହୁତ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି, ଶୁଣାଇ ପୁଣି ପଳାଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଆରେ ମାୟା, ତୁ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟୁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପଳାଇଯାଇ ପୁଣି କୁଆଡ଼େ ଯିବେ ? ଏହି ଏକ ବାବା ହିଁ ଉଦ୍‌ଧାରକର୍ତ୍ତା । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସଦଗତି ଦାତା, ବାକି ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ କେହି କେହି ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମାନିଥିଲେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ମାନିବେ । ଏଥିରେ ନିଜର ଚଳଣିକୁ ସୁଧାରି ବହୁତ ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ତୁମକୁ ଅନେକତ୍ମକର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଅନେକତ୍ମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମକୁ ବହୁତ ମଧୁର ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଏହିଭଳି ଭାବେ ତୁମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନେଇପାରିବ । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏଭଳି କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ ତଥାପି ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ମାୟା ପାଖରୁ ହାରି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବିକାର ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ଏହି ଦେବତାମାନେ ଜଗତଜିତ୍ ଥିଲେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏମାନେ ଏହିଭଳି କର୍ମ କରିଥିଲେ । ବାବା କର୍ମର ଗତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବତାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କର୍ମ ବିକର୍ମ ଏବଂ ରାମ ରାଜ୍ୟରେ କର୍ମ ଅକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ମୂଳକଥା ହେଲା କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ୍ ହେବା । ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାର ଅଛି । ଆମକୁ ଶତକଡା ୧୦୦ ଭାଗ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନେଇ କରି ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ ନାହିଁ, ଏଠାରେ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ, ରାଜ୍ୟ କରିବୁ ଅମରଲୋକରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଏବଂ ଅମରଲୋକ ମଝିରେ ଅଛୁ, ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ ବାରମ୍ବାର ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମର ପକ୍ଷ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ଯିବୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ରାଜଧାନୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହୁଅ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ପୁଣି ଆଉ କ'ଣ କେବେ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି କି ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ । ସେଠାରେ ଫି ବିକାର ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୋଗ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲଗାଇବାକୁ ପଡୁଛି ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ । ସେଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ସୁଧୁରିଲାବାଲା ହିଁ ଥିବେ, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, କ୍ରୋଧ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କାହାକୁ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ ନା, ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ । ସେଠାରେ ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ନଥାଏ । ତେବେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକାରୀ ଦୁଷ୍ଟ ରହିବ ନାହିଁ । ଦୁଷ୍ଟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଦୁଷ୍ଟ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ସୁଖୀ

ରହିବା, କୌଣସି ପ୍ରକାରର କାମ ବିକାର ବା କ୍ରୋଧ ରହିବ ନାହିଁ, ଏହି ବିଷୟରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ରଚନା ହୋଇଛି । ସେଠାରେ ଏହି ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ, ଆମର ଅନେକ ଥର ବିଦୟ ଏବଂ ପରାଜୟ ହୋଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ହୋଇଛି ଏସବୁ ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ବାବା ଅଥବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ତାହା ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଆତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନକ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଉଗ୍ରବାନ, ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ବାବା କିଭଳି ଦୈବୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ନିଜେ ଦେବତା ହେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଅଟେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ତ ରହିଛି । ଏକମାତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଯାହାକି ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ବହୁତ ପବିତ୍ର ଧର୍ମ ଅଟେ, ଏହାଠାରୁ ପବିତ୍ର ଧର୍ମ ସୃଷ୍ଟିରେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପବିତ୍ର ରହୁ ନଥିବା ଯୋଗୁଁ କେହି ବି ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଆମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ ସେଥିପାଇଁ ତ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ବୌଦ୍ଧ, ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛ ? ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି କହିବ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ, ଧର୍ମ ନୁହେଁ, ତେବେ ବିଗତିଯିବେ । କୁହ, ହିନ୍ଦୁ ଅନୁଗାମୀ ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମର ଥିଲେ ତେବେ କିଛି ବୁଝିବେ ଯେ ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମ କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ଏହି ଆଦି ସନାତନ ଅକ୍ଷର ଠିକ୍ ଅଟେ । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ଏମାନେ ଅପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କଳପ-କଳପ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ, ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲେ, ଏବେ ତ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମୟରେ ପଦମାପଦମପତି ଥିଲେ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଯୁକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ପଟରାଯାଉଛି ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗବାସୀ ଅଟ ନା କଳିଯୁଗବାସୀ ? ଯଦି କଳିଯୁଗର ଅଟ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନରକବାସୀ ଅଟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିଲାବାଲା ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାସୀ ଦେବତା ହେବେ । ଯଦି ଏହିଭଳି ପୁରାଣ ପଢ଼ାରିବ ତେବେ ବୁଝିବେ କି ପୁରାଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ସ୍ଥାନାନନ୍ତରିତ କରି ଦେବତା କରିପାରିବେ । ଆଉ ତ କେହି ପଢ଼ାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଭକ୍ତିର ଫଳ କ'ଣ ? ତାହା ହେଲା ଜ୍ଞାନ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ଭକ୍ତି ନଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଅଧାକଳ୍ପ ଦିନ, ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଅଧାକଳ୍ପ ରାତ୍ରି ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ମାନିଲାବାଲା ହୋଇଥିବେ ତେବେ ମାନିବେ । ନ ମାନିଲାବାଲା ତ ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ମାନିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଭକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ମାନିବେ ନାହିଁ । ଏମାନେ କେବଳ ପଇସା ରୋଜଗାର କରିବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ରାଜତ୍ଵ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ଦେଉଛ । ଏହି ଚକ୍ର ଏହିଭଳି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଆରଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ବାଣୀକୁ ବହୁତ ମଧୁର କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ମଧୁର ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ସହନଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) କର୍ମର ଗହନ ଗତିକୁ ବୁଝି ବିକାର ଉପରେ ବିଦୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନିରବିକାରୀ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମର ଜନ୍ମପତ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜାତକକୁ ଜାଣି ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ନୁଆ ଜୀବନ ଅଟେ, ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁମାର କୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଜନ୍ମପତ୍ରୀରେ ତିନିଟି ଯାକ କାଳ ଶୁଭ ହିଁ ଶୁଭ । ଯାହା ହୋଇଛି ଭଲ, ଯାହା ହେଉଛି ଆହୁରି ଭଲ ଏବଂ ଆଗକୁ ଯାହା ହେବ ତାହା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ହେବ କାରଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଜନ୍ମପତ୍ରୀ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ । ତେଣୁ ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସିରେ ରୁହ ଯେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ବାବା ନିଜେ ହିଁ ଆମର ଭାଗ୍ୟରେଖା ଟାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର କରିନେଇଛନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏକରସ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅନୁଭବ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***